

Harminc év

Harminc esztendő, 29 konferencia Alapítványunk rövid mérlege.

1992 szakmánk nevezetes dátuma. Ahogyan magán szempontból is sokak számára az. Akkor a Nógrádi Szénbányák fennmaradásért küzdött. A többi szénbánya vállalat dolgozói vagy jövődő sorsukat látták ebben, vagy örültek, hogy még szakmájukban dolgozhatnak. Talán Országunk érdeke sem azt kívánta ami később történt, de szakmánk számára intő jel volt az, hogy 1992-ben már nem volt a Miskolci Egyetemen negyed éves Bányagépész tankör sem. Akkor diplomázott ugyanis az utolsó ifjú bányagépész- és bányavillamos csapat.

Nem értettük miért, nem tudtuk hogyan tovább. A bányászat gyors leépítése csupán a hazai ásványkincsek termelését, használatát szüntette meg, ám az ipar és a mezőgazdaság rájuk való igényét nem. Mintegy varázsütésre, abban az esztendőben 750 ezer ember lett munkanélküli... Az élet azonban nem állt meg, 30%-os infláció is fenyegette a korábban megérdemelten magas fizetésért dolgozó bányászokat. A hazai ásványkutatás már 1983-ban megszűnt, most a technikai eszközök jelentős része került olasz kikötőkön át kínai népi kohókba...

Nem volt más út annak, akin nem győzött a depresszió. Szaktudása konvertálásával új megélhetési forrást keresve új egzisztenciát építeni! Ez volt a feladat. Szakmai körökben, hiszen 1992-ben is volt Siófokon Bányagépészeti és bányavillamossági konferencia, gyakori beszédtema a „hogyan tovább?” volt.

Talán mindannyian emlékszünk még †Dr. Bodnár János barátunkra, aki a Borsodi Szénbányák Gépészeti osztályvezetője és egyetemi oktató is volt a Bányagéptani Tanszéken. Ismereteim szerint ő vetette fel az Alapítvány gondolatát. Abból a célból tette ezt, hogy szakmánk ne merüljön a feledés homályába. Az akkoriban jogi lehetőséget kapott alapítványi forma ugyanis azzal kecsegtetett, hogy megfelelő számú alapító, és az akkor hihetetlenül nagy összegnek számító Egymillió Forintos alapítványi törzstőke összegyűjtése lehetőséget teremt arra, hogy Alapítványunk bejegyzése után az 1967-ben útjára indított konferencia folyam ne szakadjon meg.

E nemes gondolat szíven ütötte az Alapítókat akik száma és adományaik Bányagépészet a Műszaki Fejlődésért Alapítványunk 1993. évi bejegyzését lehetővé tette. A folytatást, minden éves konferenciák és egyéb alapítványi események sorát mindnyájan ismerhetjük személyes részvételünk kapcsán, illetve honlapunkról. Az idei 55. konferencián szeretnénk megemlékezni az alapítási folyamat részeseiről és arról a sokszor erőn felüli akaratról, töretlen szakmaszeretetről, egymás tiszteletéről, mely azóta is összetartója idén 30 esztendő Alapítványunknak, rendezője újabb és újabb konferenciáinknak.

Tisztelettel kérünk fel tehát minden Alapítót, céget és magánszemélyt, mindenkit aki szívesen jár konferenciáinkra, ha teheti szánjon egy kis időt az emlékezésre. Elevenítse fel az alapítás és a későbbi folyamatok szép napjait s tudósítson minket gondolatairól. Rövid írásokat, fényképeket, tényadatokat kérünk és várunk tehát abból az időből amire fiatalságunk okán amúgy is szívesen gondolunk. Tervünk az, hogy 55. konferenciánk kiadványa első oldalait az így kapott visszaemlékezésekkel töltjük fel.

Ehhez kérjük a szíves építő segítséget, melyet előre is köszönettel illetve kívánunk

Jó szerencsét!

Livo László